

forslag, som have været fremme før for Industriens Bedkommende, hvor man som Regel har ladet de industridrivende have Udgifterne for Industriens Bedkommende. Men ved de andre Forslag har man, som det ogsaa er blevet sagt, gerne fulgt Ligningsystemet, og Kapitalsystemet, med Reserverfond o. s. v., medens man jo her følger Dæknings- eller Erstatningsystemet; og ved de andre Forslag har der, som det ogsaa er berørt, været den Gjendommelighed, at man har taget de industridrivende eller dem, som havde med Industrien at gøre, til een stor Kreds, og ladet dem alle være solidariske, saa at Arbejdsgiverne paa dette Omraade vel ikke blive solidariske, saaledes at den mest stødesløse, ligegyldige, forsømmelige og daarlige skulde, de andre staa fuldt solidariske ved Siden af, hvad der allerede er betænkeligt nok, men saaledes, at de endog være forpligtede til at garantere for Præmiernes Betaling for de Mænd, som ikke være Arbejdsgivere, men som beskæftigede sig i samme Branche, hvad der dog umuligt kunde anses for retfærdigt, og der, altsaa, paalignedes disse Arbejdsgivere større Pligter, end man paa nogen Maade kunde finde berettiget her. Derimod følger man Dækningsystemet, idet man ganske simpelt lader den enkelte Arbejdsgiver betale for hvert enkelt Ulykkestilfælde, der finder Sted, betale en vis Sum efter Arbejdslønnens Størrelse, hvis der er fuld Invaliditet, og en mindre Sum, der fastsættes af Arbejdsraadet, hvis der kun er delvis Invaliditet eller ophørende Arbejdsudygtighed, men det afgøres imellem dem indbyrdes. Og det er efter min Mening, ikke blot det retfærdigste, men, det medfører tillige det overordentlig store Gode, at det opfordrer en Arbejdsgiver til den højeste Grad af Forsigtighed ved Indretningen af Materiellet, og Driftsmidlerne; det gør det nemlig i høj Grad for dem, der have mange Arbejdere, og som maatte foretrække selv at bære Risikoen, de maa selvfølgelig være særlig forsigtige, da ethvert Tab direkte gaar ud over dem. Men de andre ville ogsaa være forsigtige, for naar de skulle tegne Præmier, ville Præmiernes Størrelse jo rette sig efter, hvor megen Fare der erfaringsmæssig er ved denne Virksomhed paa dette bestemte Sted. Jeg tror saaledes, at det System, som følges, er baade det retfærdigste og det bedste for Samfundet. Noget andet er det jo, at om selve Principet, dette at lade Arbejdsgiverne bære Byrden alene, eller for, saa vidt, som det ikke er mere end det halve, da det halve — der erstattes ganske vist kun det halve, men de skulle i alt Fald bære hele den pligtige

Byrde — kan der jo selvfølgelig være forskellige Meninger, og navnlig kan der være forskellige Meninger, om det er rigtigt at gøre det, saa længe de andre Arbejdsgivere i andre Fag helt slippe fri for juridiske Forpligtelser i denne Henseende, naar de da ikke selv have givet Anledning til Ulykken. Men saa vidt, jeg kan dømme om det, forekommer det mig dog, at det til en vis Grad maa være en Pligt for Arbejdsgiverne i de Fag, at stærke om deres Arbejdere, og saa vidt mig bekendt, er det ogsaa en almindelig Antagelse rundt omkring, ikke blot i Danmark, men ogsaa i andre Lande, at Arbejdsgiverne i de særlig farlige Virksomheder maa regne med en vis Grad af Erstatningspligt i deres Produktionsomkostninger, ja, ligefrem sørge for, at denne Side af Sagen kommer ind under Produktionsudgifterne i alt Fald til en vis Grad. Jeg ved nok, at man der til kunde sige: Ja, men Arbejderne i disse Fag saa gennemsnitlig mere end Arbejderne i andre Fag; de saa deres Fare betalt med en større Arbejds løn. Men for det første er det jo nu ikke noget, som absolut kan gennemføres i alle Forhold selv af den stærkeste Arbejderorganisation, og dernæst er der jo af Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa, ikke ganske saa Arbejdere, som ikke ere i Arbejderorganisationer, men som man jo dog derfor alligevel ikke skal slaa Haanden af, og det vilde jo dog — det er jeg overbevist om, at dette høje Ting vil finde med mig — være sørgeligt, om en Arbejder, fordi han havde givet sig hen til en af disse farlige Virksomheder, for at tjene Brodet til sig og sine, skulde være Fattiglem den Dag, han blev Invalid.

Man kunde maatte forlange, at naar han har større Løn, skulde han lægge saa og saa meget op eller sørge for Forsikring. Det vilde jo være det bedste, om han gjorde det; men det er ikke saa stor en Forbrydelse, om han ikke gør det, at Samfundet, naar det vil være human, kan finde sig i, at han bliver Fattiglem den Dag, han bliver Invalid. Jeg tror, altsaa, at man til en vis Grad maa kunne paalægge Arbejdsgiverne i disse farlige Fag, at sørge noget for deres Arbejdere, i alt Fald det allernødvendigste; man maa ikke forlange for meget her, naar Arbejderne ikke skulle være forpligtede; men det er noget, der kan blive Genstand for Overvejelse i et Udvalg. Jeg har taget Ordet for at anbefale, at man fremmer dette Lovforslag, naagt det kun er en Del af det hele store Lovforslag, som man havde ønsket og ventet at saa frem.

Jeg vil nu slutte med at sige, at naar vi ikke ved denne Lejlighed tage Landbrug,